

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 22

Den 1 Juni

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

41 årg.

1924

Paulus resa till Rom.

Apk. 27: 21—26; 38—44.

I dagens text få vi följa Paulus på en besvärlig och farlig resa till Rom. Han var fånge på skeppet och resällskapet var allt annat än trevligt. Emellertid bemöttes han mycket vänligt av befälhavaren Julius. Vädret blev ej det bästa, ty höststormarna rasade med väldig kraft. Paulus varnade hövitsmannen för att fortsätta seglingen, men han trodde mera på styrmannen och skeppsägaren. Det fick han dock anledning att ångra, ty skeppet ansattes så hårt av stormen, att alla trodde, att deras sista stund var inne.

Man var ängslig och förtvivlad, men Paulus var lugn. Han sökte i bönen hjälp hos den allsmäktige och fick då mod och kraft.

"I haden bort lyda mig", säger han till dessa, som förut föraktat hans råd. Därför hade det nu gått så illa, Ofta är det så med barnen och unga människor. De styra också ut från barndomens sköna hamnar (se v. 8) och då händer nog, att de skratta åt dem, som varna dem för farorna. Men så får man se, huru illa det går dessa lättsinniga ungdomar.

Men Paulus sade inte endast ett bestraffande ord till de nödställda. Han hade också ett härligt löfte: alla skulle räddas. Gud hade skänkt Paulus alla dem, som seglade med honom. Själv var han fånge men blev sålunda allas räddare. Medlet var hönen, jag hoppas du lägger det på minnet. När man tror på Gud kan man bli en räddare för andra. Själv fick han också därigenom ett härligt lugn. Han kände det precis som en liten gosse. "Är du inte rädd?" frågade man honom, när fartyget kastades hit och dit av de vredgade vågorna, som ibland slogo över däckbet. "Nej", var svaret, "pappa styr ju båten". Samma trygghet kände Jesus ute på den upprörda sjön.

Vad de käcka sjömännen och de kariska krigarna ej förmådde, det kunde fången Paulus. I nöden provas man. Då komma de riktiga hjältarna fram. Skryt och skrävel tystna då, endast manlig handling blir i nöden till hjälp. Huru är det med oss? Hurudana reskamrater äro vi, där vi färdas fram? Ta vi genast den bästa platsen männe? Tänk så trevligt det kan bli, när där finns en glad och hjälpsam reskamrat. En sådan skall du vara. Då liknar du hjälten Paulus.

Ibland säga fienderna, att gudsfruktan gör en människa opraktisk. Se på Paulus, där han på det stormdrivna skeppet inget alla mod och förtröstan, om ett sådant tal är sanning. Alla, hövitsman-

nen och soldaterna, kaptenen och matroserna, ställde sig lydigt under hans befäl. Han var ju den ende, som i den farliga situationen visade ett sant hjältemod. stor själsstyrka och kroppslig uthållighet. Och det var i sanning en härlig syn, när han tog ett bröd och tackade Gud i allas åsyn och bröt det och började äta. Sådant exempel smittar. De blevo också vid gott mod och började äta. Därav fingo de nya krafter.

Men därmed voro de ej räddade. Skeppet stod på grund, och de måste kasta vetelasten i havet för att komma loss. I dagningen fingo de se land, och du kan själv läsa i texten, huru de arbetade för att rädda sig. Det såg mycket farligt ut för fångarna, men genom Guds ingripande blev det avstyrt. Hövitsmannen hade nämligen lärt sig tycka om Paulus, och för hans skull blev ingen annan dödad.

Snart voro alla räddade på stranden av ön Malta. De voro ej mindre än 276 personer. Där ser du, att det är bra att förtrösta på Herren. Det finns så många andligen skeppsbrutna. Tänk om vi kristna kunde hjälpa dem till en räddande strand! Ingen annan än Jesus Kristus kan giva oss det rätta sinnet och den stora kraften. Hos honom hade Paulus vunnit detta och därför har han blivit till sådan välsignelse. Gud hjälpe oss!

V. Wikholm.

Den nya lärarinnan och hennes elever.

Av Sigrid Wiedeman.

en tolvårige Harry Siberg och hans bror, den tioårige Herbert, voro ena riktiga vildbasare. Deras lilla femårige syster, Anni, var nästan lika vild och lika fallen för upptåg som de. Därför läto de henne gärna — fastän hon var så mycket yngre än de — deltaga i deras lekar.

Gossarna hade en tid läst för en informator. Men nu hade de nästan en hel

termin åtnjutit undervisning av en lärarinna, som de ej alls kunde tycka om och därför icke heller gärna lydte.

Medan de läst för informatorn, hade lilla Anni allt emellanåt fått vara inne i rummet under lektionstimmarna. Men nu fick hon ej tillåtelse att höra på då gossarna undervisades. Och det sörjde hon icke, då hon hörde bröderna tala om

sin lärarinna på ett allt annat än smickrande sätt.

Fru och kaptен Siberg voro mycket bedrövade och oroliga över att förhållandet mellan fröken Signe Bark och hennes elever ej var sådant som det borde vara. De visste ej, vad de skulle taga sig till.

Fadern, som ansåg, att gossar ej kunde uppfostras utan att få kroppslig aga, gav emellanåt sina söner en risbastu. Men allt förgäves.

En afton, då kaptenen och hans hustru sutto inne i herrummet sade den förre plötsligt:

— Kan du säga mig, Kerstin, vad vi ska ta oss till med fröken Bark. Hon tycks vara alldeles omöjlig. Hon kan inte få pojkar att lyda. Hon har nu snart varit här en hel termin. Och efter vad jag kan förstå, ha gossarna knappast gjort några framsteg i något ämne. Det här kan inte pågå i längden.

— Nej, däri instämmer jag med dig, suckade fru Siberg. "Och likväl är fröken Bark ingalunda blödig av sig. Hon dunkar på gossarna rätt så bra, då de äro olydiga och elaka. Men de bli endast värre av det. I synnerhet Harry med sitt obändiga lynne. Han kan inte alls med henne. Herbert fogar sig en smula mer. Men tycker om henne gör han i alla fall inte. Och respekten är det så lagom med.

— Ja, vad ska man ta sig till? Gossarna lära sig, som sagt, litet eller intet på det här sättet. För övrigt säger fröken Bark, att Herbert är nästan idiot.

Det har jag då aldrig märkt. Vet bara, att han inte är så begåvad som Harry. Men jag har ju inte läst med honom. Jag har talat mycket allvarligt med gossarna och förhållit dem deras dåliga uppförande. Men det är som att slå vatten på en gås". "Mamma skulle bara veta, hurudan hon är", säga de i munnen på varandra, och Harry tillägger:

— Tant är arg jämt. Så snart vi svara

fel, nyper hon oss i öronen eller slår oss på fingrarna. Och då vi säger, att vi inte förstår, vad hon söker förklara för oss, så slår hon linjalen i bordet, så vi bägge två hoppa till. Och så kallar hon oss för idioter.

— Är det verkligen möjligt? utropade kaptenen häpen. Det har jag aldrig haft en aning om. Vi måste tala med fröken på allvar. Och om hon vill lämna sin plats med detsamma, så mycket bättre.

— Ja, det håller jag med dig om. Men allt få vi icke skylla på henne. Gossarna äro minsann inte goda att tas med. Det vet du själv. Jag tror, att du först och främst bör tala med dem.

— Det kan du nog ha rätt i. Jag ska följa ditt råd och tala med dem redan i kväll, då de komma och säga "god natt".

Därmed var samtalen slut. Kaptenen satte sig vid sitt skrivbord, och fru Siberg gick ut i köket för att giva order om kvällsmaten.

Vilka fel och oarter gossarna Siberg än hade, så voro de fullt ärliga och sanningsenliga. När de därför på kvällen underkastades förhör, av fadern, och han förebrädde dem deras mindre goda uppförande mot lärarinnan, medgävo de, att de visst inte varit snälla och lydiga mot henne. Men de försvarade sig på samma gång därmed, att de tyckte fröken inte heller var snäll mot dem, och att de många gånger inte alls förstodo, vad hon menade, då hon sökte lära dem något. Och de sade, att hon då blev så ond och ofta slog dem. Det framgick tydligt av deras uttalanden, att det var fel å ömse sidor.

Fadern framhöll emellertid med skärpa, att det inte anstod barn att klandra sin lärarinna. De borde endast bemöda sig att på allt sätt försöka vara henne till nöjes. Och till sist lovade de bättra sig.

(Forts.)

Glädjebud.

*Vill du veta
lilla Greta,
ängen står av blommor full,
vilka lysa liksom gull.*

*Och i hagen
hela dagen,
kan man plocka sippor små,
vackra vita eller blå.*

*Nej, var stilla,
Greta lilla!
Flera svalor ha byggt bo
vid vår takås, må du tro.*

*Snabbt de fara
mot den klara,
höga, blåa himmelen,
kvickt de komma hem igen*

*Invid väggen
knoppas häggen,
snart den blommar! — Du förstår,
nu så är det äntligt vår!*

Ella.

En levnadssaga.

LILLA MARGIT BLAND SINA SVARTA VÄNNER.

Stor glädje rådde på Kingoyi missionsstation ute i Kongo den dag, då underrättelsen kom, att ett av missionärsparen där hade fått en liten rar flicka. Vita barn är en stor märkvärdighet, som infödingarna aldrig tröttna på att se och beundra. Den lilla flickan erhöi namnet Margit, som av folket där ändrades till Malingiti.

När lilla Margit blivit så stor, att hon kunde jollra på infödingarnas språk och tulta omkring på sina små ben, var glädjen stor både bland hennes vita och svarta vänner. Vid tre års ålder talade hon kongospråket lika bra som en inföding. Det var en vacker syn att se den guldhåriga, blåögda lilla Margit sitta bland en skara svarta barn, som sågo upp till henne med varm kärlek och beundran. Hon var en riktig missionär, som talade med sina små vänner om den stora Barnavännen och tillsammans med dem sjöng sänger till hans ära.

Ibland hade hon kalas för dem och då var jublet stort. Hon var särskilt god vän med kockens små gossar, David och Jonatan. De följde henne i spåren troget som skuggan. Många apelsiner och ba-

naner, som hon fått av sin mamma, bytte ägare och hamnade hos dem.

I omkring fem år vistades lilla Margit i Kongo. När dagen kom, att hon med sina föräldrar skulle resa hem till Sverige, var sorgen stor och allmän. Kvällen före avresan hade de av Margits vänner, som bodde vid och i närheten av stationen avskedsmöte för henne. Det var en gripande syn att se den lilla vita flickan mitt ibland den stora skaran svarta barn. Alla voro djupt allvarliga, som det passar att vara på ett avskedsmöte, där man har liten utsikt att mötas igen. Den stora barnskaran var samlad för att nedbedja Guds välsignelse över deras älskade "Malingiti". De sjöngo och både tillsammans och de större barnen gävo henne minnesord ur Guds egen bok till reskost på vägen.

Vi, som stannade kvar, tyckte att det var som om solen dolt sig bakom moln, när den solljusa, leende älskliga Margit ej längre var ibland oss.

Hon fick nu göra den långa resan hem till Sverige och där träffa sina två systrar, som hon ej sett förut. I det vackra Södertälje redde föräldrarna sitt hem

NÄR MARGIT RESTE HEM.

och där framlevde nu Margit ett par lyckliga år.

Men så kom en hård prövning för henne. Hennes kära föräldrar skulle återvända till Kongo för att bringa fridens budskap till dess arma folk. Hur mycken kamp och nöd det kostat dem innan de voro villiga att lämna sina älskade barn, det vet endast Han, som ser i det fördolda, och de, som själva försökt vad det offret innebär. Skilsmässan var svår, men Herren gav både föräldrar och barn kraft i avskedets svåra stund.

I missionärsbarnens hem på Lidingö, hos den rara tant Pettersson, fick nu lilla Margit sitt hem. Där trivdes hon så väl och hade så roligt tillsammans med sin lilla syster och de många andra barnen, som också hade sina kära föräldrar långt bort i främmande land.

Ungefär var tredje vecka medförde posten brev från mor och far. Det var glädjedagar för Margit. Hon fick då höra om deras arbete och fick hälsningar från många av sina vänner. Hon tyckte också mycket om att skriva till föräl-

drarna och tala om sina erfarenheter från skolan och annat som intresserade henne. Med barns glada förtröstan såg hon fram mot den dag, då hon åter skulle få slutas i fars och mors öppna famn. Men ack, den dagen kom aldrig. Vem kunde ana, att dödsängeln redan följde i den lilla glada, av alla älskade flickans spår?

Utan föregående varning, likt en blix från en klar himmel, kom sjukdomen. Redan från början stod det klart för den tillkallade läkaren att liten Margits liv var i fara. Under sin sjukdom fick hon den ömmaste, bästa vård och varma böner uppsändes till Gud för hennes vederfäende, men Gud hade annorlunda beslutat. Den store örtagårdsmästaren fann henne vara mogen för sin örtagård och en dag sände han en ängel att hämta lilla Margit till hennes rätta hem. Hon var lugn och nöjd och vilade tryggt i den store Barnavännens famn.

En liten tid fick hon med sitt soliga väsen glädja sina nära och kära och innan synden hann besudla hennes rena barnasjäl fick hon gå till sitt rätta hem.

Lyckliga lilla Margit! Ett ljusst och vackert minne lämnar hon efter sig.

När hennes föräldrar ute i det fjärran landet få reda på sin älsklings hemgång, så förstå vi, att de blir en sorgens och smärtans dag för dem. Må vi gemensamt bedja Gud, den store hjälparen, att uppehålla och styrka dem i sorgens tid. Hennes föräldrar äro Edra egna missionärer, Anna och Josef Ekstam.

Kära barn, kom ihåg att varje dag tac-

ka Gud för att ni få vara tillsammans med edra kära föräldrar och njuta av deras kärlek och omvårdnad. Och bed för missionärsbarnen, som i årtal få leva skilda från far och mor. Kom också ihåg henne, som fått det stora uppdraget, att under föräldrarnas bortovaro vara i deras ställe och fostra de små missionärsbarnen till goda och nyttiga människor.

S. IV.

Gräddö söndagsskola.

Lenom Rådmansö socken av Stockholms län har kristlig verksamhet länge bedrivits. Friförsamlingen därstädes äger ej mindre än 6 missionshus, och på 6 olika platser hållas söndagsskola. Det sammanlagda barnantalet är omkring 130. Den största söndagsskolan är den som hålles i Gräddö by. Den skolan är ock äldst. I omkring 45 år ha barnen i Gräddö haft förmånen att samlas till

söndagsskola. F. n. räknar denna skola något över ett 40-tal barn. Sedan flera år tillbaka hava bagarmäst. J. E. Jansson och fröken Lydia Wiklund på ett förtjänstfullt sätt vårdat denna plantering. Det allmänna intresset för söndagsskolan har alltid varit stort i Gräddö. Vi sända vår varma hälsning till söndagsskolans vänner landet runt. "Förtrötas icke att göra det goda".

Sim.

"Husbyggespalten."

Vi tänkt, att vi skulle bygga
ett litet hem någonstans,
där barn kunna bo så trygga
som aldrig en fara fanns,
där de kunna starka växa
och lära sig bra sin läxa
vid kärleksfull vård och ans.

Vi tänkt, att du skulle giva
en liten hjälp, det är klart,
och så skulle hemmet bliva
en verklighet i en fart.

Se, missionärerna vänta
att vi på dörrarna glänta
till barnens hem ganska snart!

En liten mursten till spisen,
det hjälper Kalle oss med,
en plankan få vi av Lisen,
en lång och präktig och bred
Tag vad ni kan sen ni andra,
vi skola hjälpa varandra,
och göra det med besked.

Redaktionen.

Bibelläsning

för veckan 2—8 juni enligt Svenska Bibelläs-
ningsförbundets textlista.

- 2 M. 2 Tim. 1: 6—11. Kraftens ande.
3 T. 1 Kor. 3: 16—32. Guds Ande bor i eder.
4 O. 1 Petr. 1: 1—5. Helgelse i anden.
5 T. 1 Petr. 3: 1—5. Saktmodig, stilla ande.
6 F. 1 Joh. 4: 1—6. Pröven andarna.
7 L. Gal. 5: 16—26. Vandra i ande.
8 S. Joh. 16: 12—15. Sanningens Ande.

SÖNDAGSSKOLTEXTER:

Söndagen den 8 juni.

Småbarnsavdelningen:

Gud skapar himmel och jord. 1 Mos. Ps. 33.

Minnesvers: I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. 1 Mos. 1: 1.

Mellanavdelningen:

Sanningens Ande. Joh. 16: 12—15.

Minnesvers: Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden utransakar ju allt, ja Guds djuphet. 1 Kor. 2: 10.

Övre avdelningen:

Andens utgjutande. Apg. 2: 1—21.

Minnesvers: Ty jag vill utgjuta vatten på det törstande och strömmar på det torra, jag vill utgjuta min ande över din säd och min välsignelse över dina telningar. Jes. 44: 3.

Brevväxling med de små.

N:o 7. Kamgäta.

J	ö	n	k	ö	p	i	n	g
u		a		s		l		n
l		h		t		l		e
i		u		e		e		j
e		m		n		r		s

Rätt löst av 150 barn.

N:o 8. Bokstavsgäta.

Donau.

Rätt löst av 179 barn.

Prisuppgift N:o 9.

Ryktet.

Rätt löst av 48 barn.

Prisuppgift N:o 10.

Ofärd.

Rätt löst av 75 barn.

N:o 11. Gömda städer.

Riga

Nora

Arvika

Sala

Paris

Rätt löst av 153 barn.

N:o 12. Gömda floder.

Tay, Mosel, Ljusnan, Isar, Niger.

Rätt löst av 57 barn.

Prisuppgift n:r 13.

Tanken.

Rätt löst av 134 barn.